

BAANTJER

De Cock en het lijk
aan de Amstel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Rechercheur Jurrian de Cock van het oude politiebureau aan de Amsterdamse Warmoesstraat was een tevreden mens. De hoofdstedelijke onderwereld had zich de afgelopen week redelijk rustig gehouden, waardoor de grijze rechercheur eindelijk weer eens was toegekomen aan de noodzakelijke afhandeling van het papierwerk dat zijn roeping nu eenmaal met zich meebracht. In tegenstelling tot zijn jongere collega's was De Cock niet erg handig met de computer. Hij las nog het liefst van papier. Maar voor deze dag had hij genoeg gelezen. Hij sloeg de map die voor hem lag dicht en legde hem met een tevreden zucht boven op de andere mappen in de diepe la van zijn bureau.

Hij hing even achterover in zijn bureaustoel en dacht aan zijn vrouw.

Ze was een aantal dagen de stad uit geweest om haar zieke zuster bij te staan, dus had haar echtgenoot zich moeten behelpen met de maaltijden die ze voor hem had ingevroren. Voor elke dag lag er een apart pakketje in het diepvriesvak. Maar de grijze rechercheur was keer op keer vergeten dat 's morgens uit de koelkast te halen om te laten ontdooien. En 's avonds

had dat natuurlijk geen enkele zin meer. Daarom had hij zich de afgelopen dagen in arren moede moeten behelpen met de afhaalchinese en met pizza's die op een brommertje werden langs gebracht.

Maar nu was zijn vrouw weer thuis en de gedachte aan de eerste fatsoenlijke maaltijd sinds dagen toverde een zoete glimlach om de lippen van De Cock.

De dag liep op zijn eind, net als de zomer, en dankbaar verruilde De Cock het muffe kantoor voor de frisse buitenlucht. Hij haalde diep adem en keek omhoog. De bomen droegen nog hun groene kroon, maar het zonlicht was verzadigd na een lange zomer en een kleine bries voerde onmiskenbaar de geur aan die zo kenmerkend was voor het begin van de herfst.

Hij wilde net met kwieke tred de straat oversteken naar de tramhalte aan de overkant, toen zijn telefoon ging. De Cock graaide in zijn binnenzak en haalde zijn mobieltje tevoorschijn.

‘De Cock.’

Hij luisterde even, knikte en borg toen zijn telefoon weer op. Hij draaide zich om en slofte vermoeid terug naar het bureau.

‘De warme maaltijd zal nog even moeten wachten, want er is een melding van een dooie aan de Amstel.’ Dick Vledder rukte monter aan het stuur van de oude Volkswagen en reed van de houten vlonder achter het politiebureau af.

De Cock keek zijn jonge collega van opzij verongelijkt aan.

‘Mijn dienst zat er bijna op.’

Vledder grinnikte.

‘Jouw dienst zit er nooit op,’ antwoordde hij met stelligheid.

De jonge rechercheur stond plotseling vol op de rem om een vrouw met een kinderbakfiets voorrang te verlenen. De twee kindjes in de bak droegen kleurige mutsjes en zwaaiden naar de witte politieauto. Vledder glimlachte en zwaaide vrolijk terug.

‘Ik had vanavond echt wel iets anders te doen,’ gromde De Cock, waarna hij wegzakte in somber gepeins.

Vledder probeerde zo snel mogelijk de ringweg te bereiken en arriveerde ondanks het drukke avondverkeer en dankzij zijn stuurmanskunsten binnen redelijke tijd op de opgegeven bestemming. Hij was de hele weg zo geconcentreerd bezig geweest om de rit schadevrij te kunnen beëindigen, dat er van een

gesprek niet veel meer was gekomen. Ook De Cock had de hele weg niets gezegd.

Vledder parkeerde de auto aan de Jan Vroegopsingel, die evenwijdig aan de Amstel liep en waaraan een aantal roeiverenigingen gevestigd waren.

‘Eindpunt plaats delict!’ meldde Vledder jolig en hij stootte zijn grijze superieur aan. ‘Ben je nog wakker?’

De Cock reageerde korzelig.

‘Ja ja.’

Hij stapte moeizaam uit de auto. Vledder haalde de zonnebril van zijn neus en wees naar een gebouw aan de oever van de rivier.

‘Daar heb ik vroeger nog geroeid.’

Hij zag hoe een zestal jongemannen met roeispanten uit het boothuis kwam en plaatsnam in een ranke boot die aan de steiger op hen lag te wachten.

‘Hoewel...’ hier aarzelde Vledder even. ‘Ik heb er meer bier gedronken!’

Ze liepen langs een groene container van de gemeente waarin gereedschap voor het plantsoenenonderhoud werd opgeslagen. Tegen de container stond een jonge agent geleund, die ingespannen een spelletje stond te spelen op zijn smartphone.

‘Is het daar?’

De diender schrok op van zijn bezigheid en keek in het uitgestreken gelaat van De Cock. Hij moffelde zijn telefoon snel weg en knikte gedienschtig.

‘Volgt u mij maar.’

Hij ging De Cock en Vledder voor over het pad dat leidde naar de bosschages tussen twee roeiverenigingen.

Onderweg passeerden ze een ambulance waar twee ambulanceverpleegkundigen bezig waren met het uitladen van een brancard. Door de bomen en het lage struikgewas heen zagen ze de zilveren glinstering van de oude Amstel. De lage zon kleurde de hemel boven de rivier roze en zorgde voor een feeëriek sfeer.

De Cock vond het altijd weer een hartverscheurend tafereel: de schoonheid van het leven tegenover de rauwheid van de dood.

Bij een zanderig zijpad was rood-wit geblokt afzetlint om een aantal bomen gespannen. De agent tilde het lint omhoog en De Cock en Vledder doken eronderdoor. Een paar meter voor hen zag De Cock de vertrouwde gestalte van dokter Den Koninghe. De schouwarts stond gebogen over het levenloze lichaam van een man. De man lag op zijn zij, half in de bosjes, het

zomerhemd en de lichte pantalon waren door-
drenkt van het bloed.

‘Pas op,’ waarschuwde Den Koninghe zonde-
der op te kijken. ‘Er moet hier nog sporenon-
derzoek worden verricht.’

Vledder deed een stap dichterbij.

‘Ook voetsporen, Dick Vledder!’

Vledder protesteerde.

‘Dat maakt echt niets uit, hoor. Er lopen hier
elke dag honderden mensen.’

‘Dat is niet aan jou ter beoordeling,’ ant-
woordde de dokter scherp.

Hij richtte zich op en draaide zich naar de
beide rechercheurs.

‘Dood,’ merkte hij droog op.

De Cock knikte kort.

‘Moord?’

‘Ik zou zeggen van wel. Man van middelbare
leeftijd, met een mes in zijn onderbuik gesto-
ken. Gezien de wond denk ik aan een kort lem-
met, zakmes of iets dergelijks. Geeft een hoop
narigheid.’ Hij wees op het lijk. ‘Enfin, dat zie
je wel.’

Vledder trok een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Waarom hier? Wat deed hij hier? Is er soms
sprake van beroving?’

‘Dat zijn weer een hoop vragen, jongeman,

waar ik vooralsnog het antwoord niet op heb. Saluut.'

Hij gaf De Cock een klopje op zijn bovenarm en stapte onder het lint door. Op het zanderige paadje passeerde hij de brancardiers.

'Hij mag naar de bekende plek, heren, de bekende plek!'

De Cock wendde zich tot de agent.

'Moordwapen gevonden?'

'Ik ben bang van niet. Maar die meneer daar heeft het lichaam aangetroffen en hij heeft 112 gebeld.'

Hij wees op een man met een grote grijze kuif, die aan de andere kant van het lint een agent te woord stond.

De Cock keek nog eens naar het lichaam van de dode man. Hij schatte hem een jaar of veertig. Hij had een fors postuur met een vlezig gezicht waarop een stoppelbaard zichtbaar was. Zijn haar zag er onverzorgd en vettig uit. Niet echt een roeier.

Hij liep een paar passen terug, bukte zich en schuifelde traag onder het lint door. Vledder volgde hem soepeltjes.

'Weet je wat ik met het moordwapen zou doen?'

De Cock keek hem vragend aan.

‘Ik zou het met een grote boog in de Amstel gooien.’

De Cock dacht even na en knikte alvorens door te lopen.

‘Kan. Ik zal het de commissaris voorleggen. Misschien is er nog geld om te laten dreggen.’

Dick Vledder keek zijn chef na. Hij wist op dit soort momenten niet of De Cock nou meende wat hij zei of dat de opmerking ironisch was bedoeld. De jonge rechercheur haalde er zijn schouders over op.

De Cock stond ondertussen al bij de man met de grijze kuif.

‘U hebt het lichaam ontdekt?’

De man keek hem onzeker aan.

‘Ja.’

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa, en dit is mijn collega Vledder.’

‘Recherche,’ voegde Vledder toe.

‘Carel Stam,’ stelde de man zich voor. Hij was een kleine, goed verzorgde man. Het type van een ambtenaar, al had hij zich vandaag in vrijetijdskleding gestoken. Spijkerbroek, een ruitjeshemd met daarover een veel te warm vest voor de tijd van het jaar. De Cock merkte op dat hij zweette onder zijn dikke, zilvergrijze haardos.

Hij keek de man welwillend aan.

‘Vertelt u eens wat er is gebeurd.’

Carel Stam plukte aan de boord van zijn vest en keek naar zijn voeten.

‘U wandelde langs de Amstel,’ begon De Cock ter aanmoediging. ‘En toen? Wat gebeurde er toen?’

Stam schraapte zijn keel.

‘Excuus, ik ben er nog erg van in de war. Ik was niet aan het wandelen, ik ben een bekende van... van...’

‘Van het slachtoffer?’ vulde Vledder verbaasd aan.

De Cock streek met zijn hand over zijn kin.

‘Was u hier met het slachtoffer?’

‘Ja... nee,’ aarzelde de man.

De Cock legde zijn hand op de arm van Stam.

‘Kunt u mij vertellen wat u hier deed?’

De man slikte.

‘Ik... of eigenlijk Gerrit... Gerrit moest hier zijn.’

‘Gerrit is het slachtoffer?’

‘Gerrit Koedooder.’

‘En wat moest Gerrit hier dan doen?’ wilde De Cock weten.

‘Hij... hij moest een dingetje regelen, zei hij.’